

ת"פ 5776/08/17 - מדינת ישראל נגד מ ג

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 5776-08-17 מדינת ישראל נ' ג
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

המאשימה

נגד

מ ג

ע"י ב"כ עו"ד שירה קידר

הנאשם

הכרעת דין

ביום 15.1.2019, הוריתי על זיכוי הנאשם מכל המיוחס לו בכתב אישום זה, זאת עם תום שמיעת הראיות. להלן יפורטו הנמקות הזיכוי.

רקע

1. כתב האישום אוחד שני אישומים, המייחסים לנאשם עבירות תקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), והפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם לפי סעיף 287(ב) לחוק.

בהתאם למפורט באישום הראשון, תקף הנאשם את אשתו ס ג (להלן: "המתלוננת"), בכך שדחף אותה.

בהתאם למפורט באישום השני, הפר הנאשם צו בית משפט האוסר עליו, בין היתר, להתקרב מרחק של 500 מטרים אל המתלוננת (להלן: "הצו"), בכך שלמחרת מתן הצו הגיע אל הבית בו התגוררה המתלוננת, צלצל ודפק בדלת המקום.

2. הנאשם כפר במיוחס לו באישום הראשון, ואילו לגבי האישום השני טען כי תוכן הצו לא הובא לידיעתו. לפיכך, נשמעו ראיות.

במהלך פרשת התביעה, העידו המתלוננת, בנם של הנאשם והמתלוננת א ג (להלן: "א"), בתם ב ח ג (להלן: "ב ח"), וכן הוגשו מסמכים שונים כגון הודעות הנאשם, דו"ח עימות, דו"ח פעולה וצו ההגנה.

במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו, וכן הוגשו מסמכים שונים הכוללים מזכרים, חקירת המתלוננת באזהרה,

דו"ח עימות ותמלול קלטת.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען לגבי האישום הראשון, כי כל עדי התביעה העידו לגבי אירוע אלים שהתרחש בדירה, והראיות מצביעות על עבירת נסיון תקיפה לכל הפחות. באשר לאישום השני, טען כי גרסת הנאשם לפי קיבל לידיו מעטפה ולא קרא את תוכנה, היא גרסה מיתממת והיה על הנאשם להבין כי מדובר במשהו חריג ושליילי. ב"כ המאשימה הסכים כי לא ניתן לקבוע במפורש שהנאשם ידע את תוכן המכתב, אך טען כי הנאשם עצם את עיניו מלדעת. לפיכך, עתר להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

4. ב"כ הנאשם טענה, כי עדי התביעה לא העידו לגבי דחיפת המתלוננת על ידי הנאשם ומעדויותיהם לא ניתן לגבש אף עבירת נסיון. עוד הוסיפה, כי העדים סתרו את עצמם. אשר לאישום השני, טענה כי לנאשם נמסרה מעטפה סגורה אשר תוכנה לא היה ידוע לו. לפיכך, עתרה לזיכוי הנאשם.

דין והכרעה

האישום הראשון

5. עדויות המאשימה מקימות קושי ראיתי משמעותי ביותר, ביחס לעבירת התקיפה שיוחסה לנאשם בכך שדחף את המתלוננת. המתלוננת בעצמה, לא העידה דבר לגבי דחיפתה, וטענה כי כשנכנסה לדירה הנאשם "רצה להרביץ לי והילדים הגנו עלי" (עמ' 12 ש- 19-20 לפרוט'). כשנשאלה מה הנאשם עשה, העידה המתלוננת כי הנאשם "הרים את הידיים" (עמ' 13 ש- 7 לפרוט'). לאורך עדותה הארוכה בבית המשפט, המתלוננת לא ציינה כל מגע פיזי מצד הנאשם או מדוע יש לפרש הרמת ידיים באוויר על ידי הנאשם כ'נסיון תקיפה' ולא כהבעת מורת רוח. גם בעימות שנערך בין המתלוננת לבין הנאשם (ת/1), טענה המתלוננת כי הנאשם ניסה לתקוף אותה ולא כי תקף אותה, זאת בלא שפירטה כיצד אותו נסיון תקיפה בא לידי ביטוי.

ב ח העידה, כי מדובר באירוע שהתרחש בכניסה לחדר השינה, כאשר הנאשם מנע מהמתלוננת להיכנס אל חדרה, זאת לאחר שתחילה התנגד לאפשר לה להיכנס לדירה. יש להדגיש בהקשר זה, כי המתלוננת בעצמה אבחנה בין שני מוקדי אירוע שונים: ראשית - בכניסה לבית, ובהמשך - בכניסה לחדר השינה, כאשר עדותה ביחס למניעת הכניסה לחדר השינה כללה צעקות בלבד מצד הנאשם, זאת בשונה מהנפת הידיים באוויר אותם ייחסה לו באירוע הראשון בכניסה לבית (עמ' 12 ש- 26-30 לעומת עמ' 12 ש- 13-20, עמ' 13 ש- 4-7 לפרוט'). כאמור, ב ח העידה על נסיון תקיפה מצד הנאשם במהלך האירוע השני, בכניסה לחדר השינה, ואף היא לא ייחסה לנאשם כל מגע פיזי עם המתלוננת: "התחילו קללות וצעקות והוא רצה להרביץ לאמא שלי" (עמ' 21 ש- 24-25 לפרוט'). ב ח התבקשה לפרט את התנהלות הנאשם, על מנת להבין כיצד הסיקה שביקש להרביץ למתלוננת, אך נמנעה מלעשות כן: "להדגים מה שהוא עשה אני לא אדגים. אני זה לא הוא. אני לא רוצה להשתמש בהתנהגות הזאת. זה התיאור שלי שהוא רצה להרביץ עם הידיים" (עמ' 22 ש- 3-45 לפרוט'). כך, עדות המתלוננת ועדותה של ב ח, המתייחסות לשני אירועים שונים, אינן מבססות פעולה כלשהי מצד הנאשם העולה כדי עבירה פלילית, ברף הראיות הנדרש, ובוודאי שאין בהן לבסס דבר לגבי עבירת תקיפה מצד הנאשם, כפי שיוחס לו בכתב האישום.

א העיד, כי האירוע הראשון - בעת הכניסה לבית - התאפיין בויכוח ובצעקות מצד הנאשם והמתלוננת, ואילו האירוע השני - סמוך לחדר השינה - כלל מגע פיזי בין השניים. מדובר בתיאור הסותר את עדות המתלוננת, אשר טענה ל'נסיון תקיפה' בעת הכניסה לבית, ואת עדותה של ב' ח, אשר העידה על 'נסיון תקיפה' בלבד בסמוך לחדר השינה. א העיד אמנם על מגע פיזי בין הנאשם למתלוננת, אך לא תיאר זאת כתקיפה אלא טען כי מדובר היה במגע הדדי: "...ואז עוד הפעם התחיל ריב ביניהם. שמעתי קללות ואז זה הגיע למצב ששניהם הרימו ידיים ואז אני באתי עוד הפעם והפרדתי באמצע" (עמ' 5 ש- 25-26 לפרוט'); "...אבא נצמד לאמא ואז היה שם ידיים אחד אל השני... אני לא זוכר מי הביא את הדחיפה קודם" (עמ' 6 ש- 7-12 לפרוט'); "אני זוכר שניהם הרימו ידיים אחד על השני" (עמ' 6 ש- 20 לפרוט'). אף אם ניתן היה לתת את מלוא המשקל הראייתי לדברים אלה, אשר סותרים את עדויות המתלוננת וב' ח, הרי שעדות זו אינה מבססת יסודות של עבירת תקיפה, אלא לכל היותר תגרה מסוימת שהתרחשה במקום שאינו ציבורי ומכאן שאינה מהווה עבירה פלילית.

6. עדויות עדי התביעה, כפי כמפורט לעיל, סותרות האחת את השניה בסוגיות מהותיות, אינן מגבשות תמונה ראייתית ממנה ניתן להסיק ממצאים עובדתיים ברורים, ובוודאי שלא את יסודות העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום. למעשה, הדברים ברורים ואינם דורשים כל הרחבה נוספת. יחד עם זאת, למעלה מהצורך ולכן בתמצית בלבד, אפנה לסוגיות נוספות שעלו במהלך עדויות עדי התביעה, אשר ביססו את חוסר האמון שניתן לתת לגרסאות אלה:

- א העיד כי ב' ח הזמינה משטרה במהלך האירוע וכי שוטרים אף הגיעו (עמ' 5 ש- 27 לפרוט'). לאחר שעומת עם העובדה שמשטרה לא הגיעה למקום וכן כי ב' ח כלל לא הזמינה משטרה, כפי שעלה אף מעדותה (עמ' 1 ש- 27 לפרוט'), עמד א על דעתו כי שוטרים הוזעקו והגיעו לדירה, אך אישר כי יתכן והוא מתבלבל עם אירוע אחר (עמ' 7 ש- 7-15 לפרוט'). יש לציין כי בהתאם לעדויות המתלוננת וב' ח, א היה עד לאירוע והפריד בין המעורבים.

- המתלוננת העידה כי חברתו של א, גילי, היתה בין העדים ש"שמעו וראו את הכל" (עמ' 16 ש- 29 לפרוט'). בשונה מעדות זו, העיד א כי "בת הזוג שלי הייתה בתוך החדר וזה מה שהיא מסרה בתחנת המשטרה" (עמ' 9 ש- 13, עמ' 10 ש- 1-5 לפרוט').

- המתלוננת וב' ח העידו, במהלך חקירותיהן הנגדיות, כי דברים רבים שנכתבו מפיהן במהלך מתן הודעותיהן במשטרה, דברים המציבים סימני שאלה לגבי מהימנותן וביחס לעצם התרחשות האירוע, כלל לא נאמרו על ידן (המתלוננת - עמ' 17 ש- 1-2, 7-10, עמ' 18 ש- 19-24, עמ' 19 ש- 21-17, עמ' 20 ש- 17-18 לפרוט', ב' ח - עמ' 23 ש- 19-20, 25-26, ש- 33-34, עמ' 24 ש- 6-9 לפרוט').

דברים אלה נכתבו למעלה מהצורך, כאשר די בהתייחסות לגרסאות עדי התביעה לאירוע, הסותרות זו את זו, על מנת לבסס למעלה מספק סביר לגבי המיוחס לנאשם באישום הראשון, וכן גרסאות אלה מקימות קושי משמעותי ביותר בקביעת מהימנות עדי התביעה. הפרטים הנוספים אך מחזקים את התרשמותי זו מעדי התביעה.

לאור כל האמור לעיל, לא עלה בידי המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם באישום הראשון.

האישום השני

7. כפי שעלה מסיכומי ב"כ המאשימה, לא הוכח כי הנאשם ידע על תוכן הצו אותו הפר (עמ' 36 ש- 2-3 לפרוט'), אך נטען על ידי המאשימה כי הנאשם עצם את עינו מלדעת תוכן זה.

מדובר בטיעון בעייתי:

הנאשם נקרא אל תחנת המשטרה וקיבל לידי מעטפה בה פרוטוקול הצו, זאת מבלי שנאמר לו דבר לגבי תוכן המעטפה (עמ' 29 ש- 1-4 לפרוט'). יש להדגיש, כי אף מוסרת המעטפה ציינה שלא היתה מודעת לתוכנה (נ/7). מיד לאחר קבלת המעטפה בתחנת המשטרה בשעה 09:30 לערך, הגיע הנאשם אל הדירה בה התגוררה אף המתלוננת, זאת על אף הצו האוסר עליו להתקרב אליה (קריאת מוקד בשעה 10:14 - ת/6). לאחר שהמתלוננת סירבה לפתוח את דלת הדירה, התקשר הנאשם בעצמו לתחנת המשטרה, טען כי המתלוננת מסרבת לאפשר לו להיכנס אל הדירה, על אף שהסתיימה תקופת הרחקה שלו מהמתלוננת (אשר נקבעה על ידי קצין משטרה בטרם מתן הצו והסתיימה באותו מועד). הדבר מחזק ומבסס, לכל הפחות ספק סביר, כי הנאשם, אשר הקפיד על תנאי הרחקתו בהחלטת קצין משטרה, אכן לא היה מודע לקיומו של הצו, שכן הדבר אינו מתיישב עם השכל הישר שהנאשם יזעיק משטרה לעצרו בשל הפרת הצו. באופן דומה, נסיבות אלה מבססות לכל הפחות ספק סביר כי הנאשם אכן נמנע מקריאת המעטפה, לגבי תוכנה לא נאמר לו דבר, בשל קושי בקריאה ללא משקפיים שנמצאו בביתו ורצון לעשות כן מיד לאחר שיגיע אל ביתו (עמ' 29 ש- 20-22 לפרוט').

לא ברור כיצד, על איזה בסיס ובשל אילו הנמקות, ניתן לייחס לנאשם את ידיעת תוכן הצו אשר ניתן במעמד צד אחד, כפי שטען ב"כ המאשימה. קבלת מעטפה חתומה בתחנת משטרה, בלא כל הסבר לגבי תוכנה, אינה מקימה יסוד לידיעה מיידית בדבר מתן צו כלשהו כנגד הנאשם. סמיכות הזמנים הרבה בין קבלת המעטפה על ידי הנאשם לבין הגעתו אל הדירה, אך מחזקת את המסקנה כי הנאשם לא ידע ולא היה עליו לדעת מהו תוכן המעטפה.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, הוריתי על זיכוי הנאשם מכל המיוחס לו בכתב אישום זה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי, תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תעביר את הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, ל' שבט תשע"ט, 05 פברואר 2019, בהיעדר הצדדים